

březnový vánek zaháněl únavu a já vítal jeho ledové prsty na odhalené pokožce. Tady nahoře v devíti stech metrech rozhodně nebylo počasí na tričko.

Mou pozornost upoutalo hlasité zajíknutí. Otočil jsem se k minivanu, který před minutou zastavil za mým jeepem. Blondýna ve slunečních brýlích, příliš velkých na její obličej, a v naducané zimní bundě na mě civěla s jednou nohou na betonu a druhou uvnitř auta, jako by při vystupování zkameněla.

Spustil jsem paže, tričko sklouzlo zpátky na místo a zakrylo pruh tetování na břiše, který ji nepochybně tolik upoutal.

Krátce potřásla hlavou a začala tankovat benzín.

Aspoň že se nepokřížovala a nevycouvala.

Bud' se přistěhovala do Alby v posledních deseti letech, nebo moje reputace od té doby, co jsem nastoupil do armády, vybledla. Sakra, vždyť na mě obyvatelstvo Alby možná úplně zapomnělo.

Dotankoval jsem nádrž a zamířil do krámků u benzínky pro něco k pití. Jen Bůh věděl, co bude mít táta v ledničce.

Zvonkohra zacinkala, jak se za mnou zavřely dveře, a já kývl na pozdrav staršímu muži opřenému o pult. Benzínka zřejmě ještě pořád patřila panu Williamsonovi. Huňaté stříbrné obočí se mu zvedlo v letmém úsměvu. Pak se podíval ještě jednou, obočí mu pokleslo a úsměv zmizel, když nechápavě zamžikal. A pak přimhouřil oči, protože mě poznal.

Vypadá to, že moje reputace je stále živá a zdravá.

Rychle jsem si z nevalného výběru vzal pár lahví vody a odnesl je k pultu.

Oči starého pána těkaly mezi mýma rukama a lahvemi, když je markoval, jako bych je chtěl ukrást nebo co. Býval jsem ledacos, ale zloděj nikdy.

Zvonky znovu zacinkaly a Williamson se viditelně uvolnil. „Dobré odpoledne, poručíku Halle,“ uvítal nejnovějšího zákazníka.

Úžasné.

Nenamáhal jsem se ani podívat. Ten zarputilý, starý, předpojatý týpek mě nenáviděl až...

„Do příc. Came?“

Nebyl to Tim Hall se služebním odznakem – byl to jeho syn Gideon.

Gidovi spadla brada, světlehnědé oči vyvalil šokem. Podobný výraz jako tenkrát, když nás Xander strčil do holčičí šatny v prváku na střední. Nikdy jsem nenašel způsob, jak patřičně poděkovat svému bratrovi za ten pokus o ztrapnění – ne že by někdo někdy uvěřil, že by se Xander k něčemu takovému snížil. Koneckonců, on byl ten hodný syn.

„Já myslel, že policisté nemají v uniformě mluvit sprostě.“ Krátce jsem ho přešel pohledem. Na rozdíl od svého táty byl Gid ještě pořád štíhlý, takže mu břicho nelezlo přes opasek.

„Na rozdíl od vojáků?“ opáčil.

„My za to dokonce dostáváme bonusové body, a kromě toho už nejsem v uniformě.“ Nebyl jsem v ní už sedmnáct dní. „Víš tvůj táta, žeš mu ukradl odznak?“

„Už nejsi? Copak...“ Vzdychl. „Do háje, nikdo mi nic neřekl!“ Jeho smích mě přinutil taky se zasmát. „Rád tě vidím!“ Divoce mě objal, přičemž mě bušil do zad a jeho odznak se mi zarýval do prsou.

„Já tebe taky.“ Široce jsem se usmíval, když jsme se od sebe odtrhli. „Vlastně jsi asi jediný, koho vidím rád.“

„Ale jdi. Co tady pana Williamsona?“ Gid se podíval za mě a vyděsil se výrazu, který v obličejí pana